

Strona znajduje się w archiwum.

Wzór nie do naśladowania

Po drugiej wojnie światowej komentatorzy sportowi zaczęli przedstawiać młodych sportowców jako modelowe postaci do naśladowania dla młodych ludzi. Sport uniwersytecki miał być amatorski, czysty i wolny od grzechów zawodowstwa.

Niemniej w Stanach stał się do szpiku kości skorumpowany i szybko przeistoczył się w źródło nielegalnych gier hazardowych.

Podczas gdy sport uprawiany w collegach na początku XX wieku był jedynie ciekawostką, to już dyrektorzy i trenerzy chcieli, aby ich praca nabierała rozgłosu. Powstał nowy styl dziennikarstwa nazwany „gee wiz”. Jego rolą było promowanie szkolnych programów atletycznych z unikaniem krytyki graczy, działaczy i trenerów. Niektórzy z reporterów wspominali o ustawianiu meczów koszykówki i graniu dla przeciwnika, jednak zastrzegano, że jest to przypadek odizolowany, a całą winę ponosi ten, czy inny zawodnik.

Środowisko dziennikarskie wiedziało o koszykarskim hazardzie od lat, panowała jednak zmowa milczenia. Wielkie skandale nie przedostawały się do prasy do czasu opisanie ich przez Maxa Kase, wydawcy sportowego z „New York Journal American”. Kase nawiązał kilka kontaktów i z przerażeniem odkrył ogrom podziemia hazardowego.

Zlecił opisanie sprawy dziennikarzom śledczym, którzy w przeciwieństwie do beat writers* ujawniali skandale jeden po drugim, cz zego pierwszy był związany z Manhattan College, gdzie Junius Kellogg doniósł o próbie łapówki, która to próba doprowadziła do aresztowania kilku graczy i innych osób obstawiających mecze. Przy okazji wydało się, że wielu dziennikarzy było tak blisko związanych z działaczami sportowymi i trenerami, że obawiali się, iż opisanie zjawiska pozbawi ich pracy.

W filmie dokumentalnym przygotowanym przez telewizję HBO „Miejskie bagno” (City Dump) osoby korzystające z rozgrywek koszykówki szkolnej zwietrzyły wielkie pieniądze na przekupywaniu zawodników lepszego zespołu, by kilkakrotnie chybili rzucając do kosza.

W tamtym czasie pięć drużyn z Nowego Jorku plasowało się w czołówce krajowej ligi. W 1950 roku City College of New York odnotował największy sukces w historii, wygrywając National Invitation Tournament (NIT), jak i turnieje National Collegiate Athletic Association – (NCAA). Po roku nadeszły druzgocące wieści, kiedy prokurator z Nowego Jorku, Frank Hogan, znalazł dowody na uwikłanie w skandal sprzedawania meczów wychowanków nowojorskich szkół, w tym City College, Manhattan College, New York University i Long Island University.

W styczniu 1951 roku w siedmiu szkołach w całych Stanach aresztowano 32 graczy. Skandal zainicjowało aresztowanie pod zarzutem korupcji Henry’ego Poppe, Jacka Byrnesa a także naganiaczy Corneliusa Kellehera oraz Benjamin i Irwina Schwartzbergów. 27 sierpnia 1951 roku prokurator Hogan przedstawił zarzuty bohaterom skandalu, z czego kilku odbyło krótkie kary więzienia.

Wszystkich oskarżono o złamanie działu 382 kodeksu karnego, który obowiązywał od 1945 roku. Przepis kodeksu czynił nielegalnym próbę przekupienia uczestnika każdego wydarzenia sportowego, amatorskiego i profesjonalnego. Poppe i Byrnes uczynili sobie z ustawiania meczów źródło dochodu, otrzymując tygodniowo 50 dolarów, plus 3 tysiące za upewnienie się, że Manhattan przegra mecze minimalną różnicą punktów z Sieną, Santa Clara i Bradley w Madison Square Garden. Byrnes i Poppe otrzymali także dodatkowe 2 tysiące dolarów za mecz ze St. Francis College z Brooklynu i Uniwersytetem Nowojorskim.

Sukces prokuratora nie byłby możliwy bez Juniusa Kellogga, który odmówił przyjęcia od Poppe tysiąca dolarów, po czym powiadomił trenera, trener Kena Nortona, Norton – prezydenta Manhattan College, ojca Thomasa Bonventure, a ten wyszedł z inicjatywą powiadomienia policji.

Junius Kellogg, pierwszy czarnoskóry koszykarz w lidze uniwersyteckiej został okrzyknięty bohaterem, by po odejściu z drużyny podpisać kontrakt z grupą akrobatyczną Harlem Globetrotters. Podczas jednej z podróży z zespołem uległ

wypadkowi, który pozostawił go sparaliżowanego. Kolejne 44 lata aż do swojej śmierci w 1998 roku spędził na wózku inwalidzkim. W 2000 roku Junius Kellogg został pośmiertnie nominowany do Basketball Hall Of Fame. Był on pierwszym i najpopularniejszym whistleblowerem w sporcie.

* beat writer – dziennikarz, który pisze artykuły dotyczące jednej drużyny sportowej, jej każdego występu; jest on także odpowiedzialny za przedstawianie najważniejszych wydarzeń w zespole

Źródła: 84foundation.org; armchairgm.wikia.com; *"Sports heroes, fallen idols"*, aut. Stanley H. Teitelbaum